

Příloha 1

k zápisu výročního sborového shromáždění sboru ČCE v Poděbradech 25.3.2012

Milé sestry , vážení bratři !

Při dnešním sborovém shromáždění končí šest let práce našeho staršovstva.

Moje zpráva je vlastně krátkou rekapitulací celého tohoto období.

Řešili jsme společně úkoly, které byly nutné pro chod našeho sboru. Dokončili jsme po minulém staršovstvu převod zahrádek, rozloučili jsme se s br. farářem Pavlem Dvořáčkem, který přešel k Salvátoru, dokončili jsme kolaudaci našeho sborového domu – Ekklesia, zajišťovali jsme potřebné podklady pro br. f. B. Bašteckého, aby mohl být na přechodnou dobu naším farářem, jednali jsme s kandidáty na uvolněné místo faráře a vyřizovali jsme povolací listiny se současným farářem Martinem Férem.

Byla to práce docela náročná a myslím si, že jsme ji zvládli dobře.

K tomu ještě přibyly práce s opravou fary a se zajišťováním financí.

Chci vám všem poděkovat za zvýšenou obětavost, bez které bychom dané úkoly asi nesplnili.

Děkuji vám všem, kteří jste pomáhali při různých brigádách, s opravou fary spojených.

Zvláštní dík patří našemu zahradníkovi Janu Sílovi, za jeho úsilí a píli nejen na zahradě

a Jirkovi Felkrovi za jeho kuchařské umění, kterým nás zahrnuje při sborových akcích.

František Povolný byl účetním a Vladimír Frančík pokladníkem. Na nich byla tíha celého účetnictví a při všech kontrolách jejich práce obstála.

V r.2007 jsme zaplatili poplatek za hrobové místo br. faráře Jelena. Firma Josefa Vokála hrob opravila a zasadila zeleň. Na nás všech teď záleží, jak je hrob udržován. Prosim všechny, kteří si při cestě na hřbitov všimnou nějakého nedostatku, aby jej řešili na místě svou pomocí. Bude to lepší než ústní výtky, že se špatně staráme. Je to dědictví nás všech, nikoliv výlučně staršovstva.

V loňském roce jsme odhlásili sborové auto, které v podstatě dosloužilo. Odpadly tím výdaje na provoz auta s ním spojené. V současné situaci, když bude třeba, nám vypomůže svým autem br. far. M. Fér.

Dovolte mi ještě dvě zastavení.

Když jsem se ohlížela za těmi 6ti lety zpět a hledala jsem, co pro mne bylo nejsilnější, byla to vzpomínka na Bohunku Čejkovou. Je to 3 roky, co jsme se s ní tady rozloučili. Měla jsem možnost o ni v závěru života pečovat a spolu s P. Dvořáčkem zajišťovat potřebnou péči. Při tom jsem mohla nahlédnout do její krásné duše. Bohunka byla tichá, skromná, šlechetná a pravdivá v celém svém životě. Tak jsme ji znali. Když se o jejím úmrtí dozvěděla její kamarádka z mládí, poslala našemu faráři dopis, ze kterého bych zde ráda něco ocitovala:

Vážený pane faráři,

přiloženě přikládám 1 000,- Kč, je to příspěvek vašemu sboru. Moje sestra Vlasta i já jej věnujeme k uctění památky naší kamarádky BOHUSLAVY ČEJKOVÉ.

Já jsem její spolužačka. Bohuška byla nejlepší žákyní naší třídy. My jsme se s Bohuškou sblížily více, když jsme později jezdily do školy do Kolína, a později pak na společných turistických dovolených.

První výlet byl ještě za války do Orlických hor. Po válce v r. 1946 jsme se vydaly, ještě s její sestrou Járou, na Šumavu. Procházely jsme opuštěné vesnice, vyliďněné po odsunu Němců. Vešly jsme do jedné chalupy, kde byly otevřené dveře, na plotně, spíše na peci, stála v rendlíku krupicová kaše a v ní vařečka. Tehdy jsme o odsunu příliš nepřemýšlely, ale působilo to tísnivě. Stromy obalené třešněmi, uzrával rybíz i angrešt a nikdo to netrhal. Samozřejmě ve větších vesnicích se usadili již zlatokopové....

Další cesty nás vedly na Slovensko. Bohuslava byla velmi dobrá a vytrvalá chodkyně. Přešly jsme spolu celých 80 km přes hřebeny Nízkých Tater, od západu na východ. Příští roky pak na Oravu a Roháče, i několik tur ve Vysokých Tatrách. Nezapomenutelným zážitkem pro nás byla strašná horská bouře, která nás zastihla na hřebenech Nízkých Tater. Přečkalý jsme hrůzné blesky i hromy ve zdraví, ale musely jsme sestoupit dolů do údolí, kde jsme se ve vesnici Helpa 3 dny sušily a zároveň poznaly svérázný život v krásné vesnici.

Jinak naše výchova byla velmi přísná. Pan farář Jeschke byl kalvinista, jeho kázání byla krásná a zakotvila v nás víru, ale tížil nás pocit hříšnosti. Teď v našem sboru v Kralické ulici kázání br. far. Klineckého jsou naplněna vírou v dobrotu a lásku Boha, což je pro mne osvobozující a povzbuzující.

Vážený pane faráři, možná Vás bude zajímat, že ta přísná výchova měla dosti neblahé následky na nás děvčata. Jak jsem to zaznamenala, tak 10 děvčat mého věku se neprovdalo v přiměřeném věku, doháněly jsme to až kolem i po třicítce. Vím že pak se děvčata provdala za vdovce i rozvedené...

Podle mého soudu měla Bohuška velmi hezký a niterně bohatý život.

Vážený pane faráři, děkuji Vám za všechno, co jste pro Bohuslavu učinil. Při jedné příležitosti mi řekla, že sbor je vlastně její domov. Bylo to jistě i Vaší zásluhou.

S bratrským pozdravem Olga a Vlasta

Tolik z dopisu.

A teď to druhé zastavení.

Rozloučili jsme se také s Matoušem Vokálem, který byl velice mladý a se zákeřnou chorobou svůj boj nevyhrál. Bylo a stále je to dost bolavé. Prožívali jsme vše spolu s Vokálovými velmi silně a myslím si, že nás to všechny stmelilo.

I když jsme ve sboru každý z jiného těsta, neznamená to, že se o sebe nedokážeme opřít.

Na cestu víry jsme byli pozváni každý z nás z jiného kouta. Nám nepřísluší toto hodnotit. Naším úkolem je přemýšlet, děkovat a sloužit. Stačí k tomu málo. Žít v důvěře, nechat se vést duchem evangelia a být pokorní. V tom je naše síla.

Závěrem mi zbývá poděkovat všem členům staršovstva za jejich práci, která není ani honorovaná, ani jinak odměňovaná, mnohdy i nedoceněná. Je jen dobrovolná a obětavá.

Vážím si toho a jsem ráda, že jsme s tímto staršovstvem mohli prožít bohatých šest let.

Příštímu staršovstvu přeji totéž.

Děkuji za pozornost.

V Poděbradech 25.3.2012

Helena Exnerová